

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **S. Š.**, zastoupená JUDr. Alexandrem Királyem, Ph.D., advokátem se sídlem Ostrava – Poruba, Ludvíka Poděště 1883/5, proti žalované: **Ostravská univerzita**, se sídlem Ostrava – Moravská Ostrava, Dvořákova 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 2. 2015, č. j. 22 A 38/2013 - 65,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně, JUDr. Alexandru Királymu, Ph.D., **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti žalobkyně ve výši 8228 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím rektora žalované ze dne 17. 1. 2013, č. j. OU-2338/25-2013, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí děkana Filozofické fakulty žalované ze dne 15. 5. 2012, č. j. 25940/12/1119, kterým byl stěžovatelce vyměřen poplatek za studium.

Rozhodnutí rektora žalované napadla stěžovatelka žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který rozsudkem ze dne 12. 2. 2015, č. j. 22 A 38/2013 - 65, žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí rektora žalované zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (výrok I.), žádné z účastnic nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a ustanovenému zástupci stěžovatelky JUDr. Alexandru Királymu,

Ph.D., přiznal odměnu a náhradu hotových výdajů za zastupování stěžovatelky ve výši 20 570 Kč (výrok III.).

Rozsudek krajského soudu napadla stěžovatelka včasnou kasační stížností, kterou se domáhala zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Stěžovatelka uvedla, že byla sice v řízení před krajským soudem procesně úspěšná, ale svou kasační stížností napadá část rozsudku krajského soudu, ve které je vyjádřen závazný právní názor krajského soudu, kterým se má žalovaná v dalším řízení řídit. Vzhledem k tomu, že napadá rozhodovací důvod (ratio decidendi) rozsudku krajského soudu, má stěžovatelka s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, sp. zn. 2 Afs 7/2003, a ze dne 30. 7. 2012, sp. zn. 5 Afs 48/2011, za to, že její kasační stížnost je přípustná.

Konkrétně stěžovatelka namítla, že zpochybňuje závěr krajského soudu, že lze z písm. d) příl. 4 Statutu žalované dovodit kritérium (zejména zásadu přihlížející ke studijním výsledkům a sociální situaci studenta) pro rozhodování žalované, resp. jejího rektora. Stěžovatelka uvedla, že rozhodnutí o poplatku za studium mělo vycházet z přesně a úplně zjištěného stavu věci a plně respektovat zásady pro modifikaci výše nebo splatnosti poplatků za studium, které žalovaná měla předem stanovit v předpisu veřejné vysoké školy o právní síle vnitřního předpisu schvalovaného jejím akademickým senátem za účasti jeho studentské části a registrované ústředním správním orgánem. Podle názoru stěžovatelky těmito zásadami není opis zákona, který vymezení těchto zásad předpokládá. Stěžovatelka dále po kasačním soudu požaduje přezkoumání otázky, zda zásadami pro promíjení poplatků za studium jsou studijní výsledky žadatele, když § 58 odst. 8 věta druhá zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysokých školách“), stanoví, že rektor modifikuje výši anebo splatnost vyměřeného poplatku právě zejména s přihlédnutím ke studijním výsledkům studenta podle zásad uvedených ve statutu vysoké školy.

Stěžovatelka namítla, že postup krajského soudu (a samotné žalované) je odepřením spravedlnosti a výrazem protiústavnosti, aniž by krajský soud svůj názor podepřel konkrétnější právní argumentací. Stěžovatelka krajskému soudu vytýká, že definoval písm. d) a f) a studijní výsledky žadatele dle čl. 1 odst. 9 příl. 4 Statutu žalované jako kvalifikované kritérium pro rektorovo rozhodování, aniž by se zabíral jejich věcnou správností v tom smyslu, zda jsou skutečně zásadami, které mají provádět § 58 odst. 5 větu druhou zákona o vysokých školách. Krajský soud se nedostatečně spokojil jen s konstatováním, že zásadou přihlížející zejména ke studijním výsledkům jsou (tautologicky) studijní výsledky žadatele.

Dále stěžovatelka krajskému soudu vytkla, že před rozhodnutím ve věci, ke kterému došlo bez jednání, nevyzval ustanoveného zástupce stěžovatelky k vyčíslení odměny za zastupování a ke sdělení, zda je plátcem daně z přidané hodnoty. V důsledku tohoto opomenutí nebyl ve výroku rozsudku krajského soudu o přiznané odměně a náhradě hotových výdajů za zastupování stěžovatelky zohledněn další úkon právní služby, a to žádost ze dne 6. 5. 2013, kterou bylo reagováno na výzvu krajského soudu.

pokračování

Žalovaná navrhla zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné. Uvedla, že ve skutečnosti je kasační stížností nepřipustně napadán jen výrok o zástupci stěžovatelky přiznané odměně a náhradě hotových výdajů, přičemž pouze proto, aby byla zachována přípustnost kasační stížnosti, napadla stěžovatelka také právní názor vyslovený v rozsudku krajského soudu, přestože krajským soudem bylo rozhodnuto v její prospěch.

Podle § 104 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), není přípustná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu.

Otázka, zda je podle § 104 odst. 2 s. ř. s. přípustná kasační stížnost podaná účastníkem, který byl v řízení před krajským soudem procesně úspěšný a který nenamítá, že krajský soud měl výrokem ve věci rozhodnout jinak, byla v minulosti jednotlivými senáty zdejšího soudu posuzována rozdílně. Rozhodovací činnost zdejšího soudu sjednotil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu usnesením ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012 – 41, ve kterém dospěl k závěru o nepřipustnosti takové kasační stížnosti podle § 104 odst. 2 s. ř. s., neboť (mimo jiné) z povahy kasační stížnosti, která je mimořádným opravným prostředkem, plyne, že je přípustná pouze tehdy, pokud stěžovatel již nemá žádnou jinou reálnou procesní možnost k ochraně svých práv. Tato podmínka však nemůže být naplněna, jestliže krajský soud podané žalobě vyhověl a rozhodnutí správního orgánu zrušil. Stěžovatel v důsledku tohoto rozhodnutí bude moci svá práva řádně uplatňovat v průběhu správního (příp. následně i soudního) řízení.

S ohledem na závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012 – 41, je tedy třeba konstatovat, že kasační stížnost stěžovatelky je nepřipustná podle § 104 odst. 2 s. ř. s., neboť stěžovatelka byla v řízení před krajským soudem procesně úspěšná, přičemž její kasační stížnost směřuje proti závaznému právnímu názoru, který byl vysloven krajským soudem v napadeném rozsudku, aniž by současně namítala, že krajský soud měl výrokem ve věci rozhodnout jinak. Stěžovatelka tedy nesouhlasí jen s částí odůvodnění rozsudku krajského soudu.

Stěžovatelka svou kasační stížnost směřuje také proti výroku napadeného rozsudku o odměně a náhradě hotových výdajů přiznané krajským soudem zástupci, který jí byl tímto soudem ustanoven usnesením ze dne 21. 3. 2013, č. j. 5 Na 3/2013 – 10.

Krajským soudem přiznaná odměna advokáta představuje náklady řízení, neboť rozhodnutím o nákladech řízení je nutno rozumět nejen rozhodnutí o náhradě nákladů řízení (především mezi účastníky řízení), ale také rozhodnutí o placení nákladů řízení. Pod pojem placení nákladů řízení spadá jak placení nákladů účastníky řízení, tak i placení nákladů státem (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2004, č. j. 2 Azs 76/2003 – 41).

Za situace, kdy je kasační stížnost stěžovatelky proti výroku I. rozsudku krajského soudu, kterým bylo rozhodnuto ve věci samé, z výše uvedených důvodů nepřipustná, jde o případ obdobný tomu, kdy kasační stížnost stěžovatelky směřuje výlučně proti výroku o stanovení odměny za zastupování stěžovatelky v řízení před krajským soudem, tj. pouze proti výroku o nákladech řízení. Z tohoto důvodu je tedy nutné při posouzení kasační stížnosti v té části, ve které směřuje proti nákladům řízení, rovněž aplikovat § 104 odst. 2 s.

ř. s., který se vztahuje na kasační stížnost podanou výlučně proti výroku o nákladech řízení, která je také nepřipustná (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 – 64).

Nejvyšší správní soud tedy kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu odmítl dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona, neboť je podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřipustná, a to jak v části podané proti důvodům napadeného rozsudku, tak v části podané proti výroku o nákladech řízení.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovatelce byl krajským soudem ustanoven zástupce z řad advokátů; jeho odměnu v tomto případě hradí stát (ust. § 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Výše přiznané odměny spočívá v částce 6200 Kč za dva úkony právní služby po 3100 Kč, tj. sepsání kasační stížnosti a doložená porada se stěžovatelkou přesahující jednu hodinu [§ 11 odst. 1 písm. c), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], v paušální náhradě hotových výdajů ve výši celkem 600 Kč za dva úkony právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu) a v náhradě za daň z přidané hodnoty ve výši 1428 Kč, celkem 8228 Kč. Pro úplnost zdejší soud dodává, že zástupci stěžovatelky k jeho vyúčtování nepřiznal paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za podání blanketní kasační stížnosti, neboť podání blanketní kasační stížnosti a její následné doplnění lze považovat jen za jeden úkon právní služby, k němuž přísluší pouze jedna náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Soudem přiznaná částka bude vyplacena ustanovenému zástupci z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. srpna 2015

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu